

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ JEANNE MAXIME-DAVIDE

ΑΓΑΠΗ... ΑΓΑΠΗ...

ΝΩΡΙΖΟΝΤΟΥΣΑΝ πρό πέντε χρόνων...
 Ίχαν γνωριστή τυχαίως σ' ένα φιλικό σπίτι κι' έπειτα από τρεις μήνες εκείνη είχε γίνει έρωμένη του.

Ο Ζάν ήταν σαρανταπέντε χρόνων, έλευθερος, ανεξάρτητος, σοβαρός άνθρωπος. Η Τζούλια ήταν τριάντα χρόνων, τίμια, ξανθή, γλυκεια, αρκετά χαριτωμένη και πολύ δροσερή ακόμα.

Εκείνος ήταν υπάλληλος, τμηματάρχης στο υπουργείο των Οικονομικών κι' εκείνη γραμματεύς σ' έναν οίκο επιπλώσεων. Δεν είχαν ένοχλητικούς συγγενείς, ούτε ό ένας, ούτε ό άλλος.

Η Τζούλια ζούσε σέ μιά μέτρια καμαρούλα, μά πολύ περιποιημένη κι' εύπαρουσίαστη. Ο Ζάν πάλι έμενε σ' ένα μεγάλο διαμέρισμα, στο ίδιο όπου έμεναν άλλοτε οι γονείς του.

Τήν πρώτη φορά πού την έπηγε στο σπίτι του, ή Τζούλια θαμπώθηκε: Τό σαλόνι, ή τραπεζαρία κ' ή άλλες κάμαρες είχαν μιά επίπλωσι τόσο πλούσια, ώστε ή καμαρούλα της, καθώς τη συνέκρινε μαζί τους, της φαινόταν τρισάθλια... Έπειτα, ό Ζάν είχε και υπηρέτρια: μιά υπηρέτρια σοβαρή κι' επιβλητική σάν οικοδέσποινα, ή όποία τους σερβίρισε στο τραπέζι τέλεια και άψογα.

Η Τζούλια είχε συγκινηθή κ' είχε άνησυχήσει, βλέποντας όλη αυτήν την άνεσι. Η περιπέτειά της ήταν πολύ ωραία για άνε άληθινή.

Και ή άλήθεια ήταν ότι ό Ζάν, μολονότι της μιλούσε πολύ μά έρωτα, πυτέ ωστόσο δεν της είχε μιλήσει για γάμο. Μά δειχνόταν τόσο τρυφερός, τόσο περιποιητικός, ώστε ήταν τό ίδιο... Έξ άλλου δεν της τό είχε πεί από την άρχή: «Ξέρεις δεν είμαι καμωμένος για τις περιπέτειες... Δεν πρόκειται μόνο για μιά διασκέδασι...»

Κι' εκείνη του είχε άπαντήσει: «Μά τό ξέρω... κι' αυτό άκριβώς μου άρέσει σέ σάς... ούτε κι' έγώ σάς θέλω για μιά άπλη περιπέτεια...»

Μήπως μ' αυτά ήθελε νά πη ότι μιά μέρα αυτό τό ωραίο διαμέρισμα θα γινόταν σπίτι της κι' ότι τά έπιπλά του πού φαινόταν τόσο στερεά τοποθετημένα στις θέσεις τους θα γινότουσαν κι' αυτά δικά της;

Η Τζούλια δεν ήταν βέβαια γυναίκα του συμφέροντος, μά αυτό τό διαμέρισμα θα ήταν γι' αυτήν τό ώνειρεμένο πλαίσιο της ζωής της, θα ήταν ή εύτυχία πού είχε έλπίσει και περιμένει και τό όνειρο της όποίας την είχε προφυλάξει ως τώρα από τις έφίμερες περιπέτειες.

Μά πολύ γρήγορα ή Τζούλια άναγκάστηκε νά παραδεχθή ότι τό ωραίο αυτό διαμέρισμα δεν ήταν για εκείνην. Η σχέσεις της με τόν Ζάν εξακολουθούσαν σοβαρές, κανονικές, σχεδόν συζυγικές, μά εκείνος έμενε στο σπίτι του κι' εκείνη στο δικό της.

Πήγαινε, την έβλεπε και την έπαιρνε νά φάνε, είτε στο ρεστωράν, είτε στο σπίτι του. Έκαναν μάλιστα και δυό-τρία ταξιδάκια μαζί. Έπειτα από τά όποια ή Τζούλια ξαναβρισκόταν μόνη στην καμαρούλα της, πιό θλιμμένη από άλλοτε, γιατί είχε γίνει για λίγες μέρες

εύτυχισμένη και γιατί δεν μπορούσε νά καταλάβη για ποιο λόγο ή εύτυχία αυτή δεν μπορούσε νά διαρκέση.

Μιά μέρα θρήκε τό θάρρος νά του πη:

—Θά ήθελα νά ζώ κοντά σου... Γιατί δεν με κρατάς στο σπίτι σου;

Τότε εκείνος της άπάντησε σχεδόν με άγωνία:

—Είν' αδύνατον!

—Νομίζεις πώς θα σ' έκανα νά πλήξης; έπέμεινε ή Τζούλια.

—Όχι.

—Μήπως γιατί δεν είμαι αρκετά πλούσια;

Ο Ζάν, μόλις άκουσε την έρώτησι αυτή, άναπήδησε άπ' τό κακό του. Μά κ' ή Τζούλια ήξερε πώς δεν ήταν αυτή ή πραγματική αίτία πού δεν την έκανε γυναίκα του. Ήταν τόσο άνοιχτοχέρης ό Ζάν, κι' αν δεν της έδινε χρήματα, τό έκανε γιατί εκείνη άρνιόταν νά τά δεχθή...

Η Τζούλια δεν είπε τίποτε άλλο, μά ένοιωθε τώρα ένα αίσθημα άγανακτήσεως έναντίον της καταστάσεως αυτής.

Μισούσε αυτόν τόν πλούτο, μέσα στον όποιο ζούσε ό Ζάν, έχοντας κοντά του την υπηρέτριά του τη Μελανία για νά προλαβαίνει κάθε του έπιθυμία!... «Ω! νά ήταν φτωχός...» Όχι πώς ζήλευε τη Μελανία, αλλά πόσο ό Ζάν θα ένοιωθε την άνάγκη των περιποιήσεων και των υπηρεσιών μιάς γυναίκας, αν δεν είχε εκείνην κοντά του;

Χάρης στη Μελανία, όταν γύριζε τό θράδυ στην κατοικία του, όλα ήταν έτοιμα, συγυρισμένα, έν τάξει... Δεν είχε νά σκοτίσει τόν νοΰ του για τίποτε...

Πόσες φορές δεν της είχε έκθειάσει τις ικανότητες αυτής της γυναίκας!... Αυτό την έξώργιζε και θάθελε πολύ νά του πη: «Μά νομίζεις ότι δεν θα μπορούσα νά τά κάνω κι' έγώ όλ' αυτά;» Δεν έλεγε όμως τίποτε, μη θέλοντας νά δείξη πώς ζήλευε μιά υπηρέτρια. Όταν μάλιστα ό Ζάν της έλεγε με τρυφερότητα σχεδόν: «Η Μελανία μου σιδερώνει όλα τά πουκάμισα... Η Μελανία μου ράβει τά κουμπιά... Η Μελανία φροντίζει για όλα!...» εκείνη του άπαντούσε: «Νά εύλογήτε την τύχη σας πού σάς θρήκε μιά τέτοια ιδανική υπηρέτρια...»

Παρ' όλ' αυτά ό Ζάν άγαπούσε τη Τζούλια, τη γέμιζε περιποιήσεις και, όταν κάποτε εκείνη άρρώστηκε με γρίπη, ή άνησυχία του ήταν θαθεία και πραγματική. Ωστόσο τό μόνο συγκεκριμένο πού της είχε πεί και πού την έκανε νά χάση κάθε έλπίδα γάμου, ήταν: «Είμαι πειά πολύ μεγάλος για ν' άλλαξω ζωή...» Όταν έζησε κανείς, όπως έγώ, τόσα χρόνια μόνος, έχει τις μανίες του, τις ιδιοτροπίες του, τις συνήθειές του...

Και ή Τζούλια είχε άρκεστή σ' αυτήν την έξήγησι πού της φαινόταν άληθινή... «Αν ήτανε νά τόν παντρευτή για νά μετανοήση κατόπιν, δεν άξιζε τόν κόπο...»

Ένα θράδυ, πού πήγε νά της πάρη νά φάνε μαζί, τό πρόσωπο του Ζάν είχε πιό σοβαρή έκφρασι από άλλοτε. Την ώδήγησε σ' ένα γνωστό τους ρεστωράν κι' εκεί κάθισαν λίγο παράμερα. Ο Ζάν δειχνόταν περιποιητικός και τρυφερός εκείνο τό θράδυ, όπως στις άρχές της γνωριμίας του. Μά αυτή ή εύγένειά του, ένω την συγκινοΰσε, ξυπνούσε συγχρόνως μέσα της ένα όδυνηρό συναισθημα.

Καθώς έτρωγαν τά φρούτα, τη ρώτησε ξαφνι-

Η Τζούλια ήταν ξανθή, γλυκεια, αρκετά χαριτωμένη και πολύ δροσερή ακόμα

κά:

—Με αγαπᾶς ἄ.

—Μὰ ναι, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη ξαφνιασμένη, γιατί ἀπὸ καιρὸ τώρα τὰ αἰσθήματά τους ἦσαν τόσο ταχτοποιημένα, ὥστε οὐτε σκεφτόντουσαν πειὰ νὰ τὰ ἐκφράσουν.

—Μὰ ἀλήθεια, μ' αγαπᾶς; ἐπέμεινε ὁ Ζάν.

—Ἡ Τζούλια τρόμαξε λίγο. Ὡστόσο χαμογέλασε καὶ ἀπάντησε:

—Ναί... Ἀμφιβάλλεις γι' αὐτό;

—Εἰκὼν τὴν κύτταξε μὲ τρυφερότητα καὶ εἶπε:

—Ὅχι.

—Ἐπειτα τῆς ἔπιασε τὸ χέρι καὶ τὴ ρώτησε πάλι:

—Μ' αγαπᾶς τόσο ὥστε νὰ μὴ μ' ἐγκαταλείψης ποτέ;

—Δὲν καταλαβαίνω τί θέλεις νὰ πῆς, ψιθύρισε ἡ Τζούλια χλωμιάζοντας.

Τότε ἐκείνος εἶπε ἀποφασιστικά:

—Θέλεις νὰ γίνης γυναῖκα μου;

—Ἡ Τζούλια ἀπόμεινε μιά στιγμή ἄφωνη ἀπὸ τὴν ταραχὴ τῆς.

—Μιλᾶς σοβαρά; τραύλισε κατόπιν.

—Ναί, σοβαρά, πολὺ σοβαρά.

—Ἡ Τζούλια τὸν κύτταξε καὶ ἔπειτα ἔρριξε μιά ματιά γύρω τῆς. Ἦταν ἀλήθεια; Ἦταν δυνατόν;

—Ὁ Ζάν τῆς ἔσφιξε περισσότερο τὸ χέρι πού τὸ κρατοῦσε πάντα μέσα στὸ δικό του καὶ τὴ ρώτησε:

—Νομίζεις ὅτι δὲν θὰ στενοχωρηθῆς μαζὺ μου;

—Λοιπὸν, εἰν' ἀλήθεια; ἔκανε ἐκείνη θαμπωμένη.

Κι' ἔπειτα ψιθύρισε:

—Ὡ! ἀγαπημένη μου...

Μόλις ἡ Τζούλια συνῆλθε λίγο, ἄρχισαν νὰ μιλοῦν γιὰ τὸν γάμο τους. Ἐφ' ὅσον ἦσαν σύμφωνοι θὰ παντρευόντουσαν πολὺ σύντομα, μόλις ἔβγαζαν τὰ χαρτιά τους καὶ ἔκαναν κι' ὅλες τίς ἄλλες ἀπαραίτητες διατυπώσεις.

—Ἐξαφνὰ τότε, ἡ Τζούλια ρώτησε:

—Καὶ ἡ Μελανία;

—Ἡ Μελανία; ἔκανε περιφρονητικὰ ὁ Ζάν. Δὲν φαντάζομαι νὰ θέλῃς νὰ τῆς ζητήσω τὴ γνώμη τῆς!...

—Θὰ γίνῃ ἔξω φρενῶν! εἶπε ἡ Τζούλια.

—Τὸ ἴδιο μοῦ κάνει κι' ἂν λυσσάξῃ ἄκόμα!...

—Ἀσφαλῶς ὅλ' αὐτὰ ἦσαν πολὺ ὠραία... ἔμοιαζαν μὲ ὄνειρο...

Πέρασαν μιά θραδὺ γοητευτικὴ, κάνοντας σχέδια γιὰ τὸ μέλλον... Κατόπιν, ὅταν χώρισαν, ἡ Τζούλια δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῇ: ἡ μεγάλη εὐτυχία τῆς τὴν ἔκανε νὰ χάσῃ τὸν ὕπνο τῆς...

—Εἰκὼν πού τὴν ξαφνιαζε μόνο ἦταν πῶς ὁ Ζάν εἶχε πάρει τόσο ἀπρόοπτα αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν;... Εἶχε ξεχάσει νὰ τὸν ρωτήσῃ σχετικῶς...

* * *

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Τζούλια, καθὼς θγῆκε ἔξω, ἔνοιωσε μιά ζωερὴ συγκίνησιν βλέποντας σὲ μιά στιγμή μπροστά τῆς τὴ Μελανία, μιά Μελανία πού φοροῦσε τὰ καλά τῆς... Αὐτὴ ἡ συνάντησις τῆς ἦταν δυσάρεστη. Σκέφθηκε ὅμως ὅτι ἡ ὑπρέτρια δὲν θὰ ἤξερε τίποτε ἀκόμα, γιατί ἀσφαλῶς ὁ Ζάν δὲν θὰ εἶχε σπεύσει νὰ τῆς ἀναγγεῖλῃ τὴν εἰδησιν τῶν ἀρραβόνων του.

—Ἡ Τζούλια σκέφθηκε ἐπίσης, ὅτι ἔπρεπε νὰ κερδίσῃ τὴν εὐνοίαν τῆς ὑπρέτριας, ἀφοῦ θὰ ζοῦσαν στὸ ἑξῆς μαζὺ, προτιμότερο ἦταν νὰ τὰ ἔχουν καλὰ.

—Καλὴμέρα, Μελανία, τῆς εἶπε χαμογελώντας. Κάτι μὲ τὰ κυριακάτικα σου σήμερα... Γιατί αὐτό;

—Ἡ ὑπρέτρια τὴν κύτταξε κι' ἔπειτα εἶπε:

—Πῶς; Δὲν ξέρετε τίποτε;

—Τί πράγμα, Μελανία; ἔκανε ἡ Τζούλια, ἀνησυχώντας χωρὶς νὰ θέλῃ.

—Πῶς; Ὁ κύριος δὲν σᾶς εἶπε ὅτι φεύγω;

Μόλις τὸ ἄκουσε αὐτό, ἡ Τζούλια σκέφθηκε ὅτι ἡ Μελανία ἔφευγε δυσχερῆς ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν τοῦ κυρίου τῆς νὰ παντρευθῇ. Θέλησε λοιπὸν νὰ κανονίσῃ τὰ πράγματα καὶ εἶπε:

—Ὡ! λυπᾶσαι πολὺ, Μελανία...

—Κι' ἐγὼ, εἶπε ἡ ὑπρέτρια. Εἶμαι τόσα χρόνια κοντὰ στὸν

κύριο. Νόμιζα πῶς τὸ ξέρετε, ὅτι φεύγω...

—Μὰ δὲν εἶδα καθόλου τὸν κύριον Ζάν σήμερα, εἶπε ἡ Τζούλια.

—Ὡ! ἔκανε ἡ ὑπρέτρια. Μὰ τὸ ἔχω πῇ ἀπὸ προχθὲς στὸν κύριον...

—Ἀπὸ προχθὲς! τραύλισε ἡ Τζούλια.

—Ἡ Μελανία κούνησε τὸ κεφάλι τῆς κι' ἀπάντησε:

—Ναί... Προχθὲς ἔλαβα ἓνα γράμμα τῆς ἐξαδέλφης μου ἀπὸ τὸ χωριὸ πού μοῦ ἔγραφε, ὅτι ἡ γρηὰ ἀδελφὴ μου εἶνε κατὰ κοιτῇ... Ξέρετε, ἔχω μιά ἀδελφὴ δεκαπέντε χρόνια πῶς μεγάλη ἀπὸ μένα... Αὐτὴ μ' ἀνέθρεψε... Δὲν μπορῶ λοιπὸν νὰ τὴν ἀφήσω ἔτσι τώρα πού εἶνε ἄρρωστη... Ἐχω ὑποχρέωσιν νὰ πάω κοντὰ τῆς γιὰ νὰ τὴν περιποιηθῶ.

—Ἡ Τζούλια, αὐτὴ τὴ φορά, καταλάβαινε... Ὡστε, ἔτσι... Ἡ ἀναχώρησις τῆς Μελανίας εἶχε κάνει τὸ Ζάν ν' ἀποφασίσῃ νὰ τὴν παντρευθῇ! Ἦθελε λοιπὸν ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν ὑπρέτριάν του μὲ τὴ γυναῖκα του;

—Ἡ Μελανία νομίζοντας τὸ σαβαρό τῆς ὕφος ὡς ἐνδειξιν ἐνδιαφέροντος, ἐξακολούθησε:

—Ὁ κύριος εἶνε ἀπελπισμένος... Ἐπέμεινε πολὺ νὰ μὴ φύγω... Μὰ δὲν μπορῶ νὰ κάνω διαφορετικὰ...

Κι' ἐπρόσθεσε συμπλεγματικά:

—Δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ πάντα κανεὶς ὅ,τι θέλει στὴ ζωὴ... Αὐτὸ εἶπα καὶ στὸν κύριον...

—Ὡστε ἔτσι λοιπὸν; Αὐτὸ ἦταν;

—Ἡ Τζούλια ἀπόμεινε ἐκμηδενισμένη ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀποκάλυψιν καὶ ψιθύρισε:

—Βέβαια...

Μὰ δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ περισσότερα κι' ἀποχαιρέτησε τὴν ὑπρέτρια... Ἐξ ἄλλου δὲν εἶχε πειὰ κανένα λόγο νὰ θέλῃ νὰ τὴν καλοπιάσῃ...

—Ὡστε ἔτσι λοιπὸν;... Αὐτὸ ἦταν...

Καὶ ἐξακολούθησε τὸ δρόμον τῆς...

Αὐτὴ ἡ κηλὶδα πού εἶχε ἀπλωθῇ στὴν εὐτυχία τῆς, ἀπειλοῦσε νὰ τὴ σκεπάσῃ ὁ λόκληρη... Ὁλόγυρά τῆς δὲν ἔβλεπε πειὰ τίποτε... Τῆς φαινόταν πῶς οἱ διαβάτες σάλευον μέσα σ' ἓνα πυκνὸ σκοτάδι...

Εὐτυχῶς, ἡ ἐργασία τῆς τὴν περιέμεινε στὸ γραφεῖο τῆς καὶ θυθίστηκε σ' αὐτὴ, ὅπως σ' ἓνα λουτρό...

Μὰ τὸ θράδιν δὲν ἄργησε νὰ φτάσῃ. Κι' ἔπρεπε νὰ συναντηθῶν γιὰ νὰ πᾶνε νὰ φᾶνε μαζὺ.

—Ἡ Τζούλια σκεφτότανε τί θὰ τοῦ ἔλεγε... Κι' αὐτὸς ὅμως θὰ μάντευε ἀμέσως, ἀπὸ τὴν ἐκφρασί τῆς ὅτι κάτι εἶχε συμβῇ...

—Μὰ, πραγματικά, τί εἶχε συμβῇ;... Τίποτε!...

Σὲ μερικὲς βδομάδες θὰ γινότανε γυναῖκα του... καὶ δὲν θὰ χωριζόντουσαν πειὰ... Χθὲς τὸ θράδιν... καὶ σήμερα τὸ πρῶν ἀκόμα... ἡ Τζούλια ἦταν τόσο εὐτυχισμένη... Καὶ δὲν εἶχε γίνῃ τίποτε στὸ μεταξύ... Αὐτὸ δὲ ἔλειπε! Τὰ λόγια μιάς ὑπρέτριας νὰ καταστρέψουν τὴ χαρὰ τῆς.

Μὰ, σὰν σφυροκόπημα, περνοῦσε καὶ ξαναπερνοῦσε ἀπὸ τὸ μυαλό τῆς ἡ σκέψις: Ὡστε ἔτσι λοιπὸν;... Αὐτὸ ἦταν;

* * *

Τὸ θράδιν τὴν περιέμεινε ὁ Ζάν, ὅπως πάντα. Μόλις τὴν εἶδε, ἔτρεξε κοντὰ τῆς. Καθὼς τὴν κύτταξε, ἡ Τζούλια γύρισε ἄλλου τὸ βλέμμα τῆς, μὴ μπορώντας νὰ

ὑποφέρῃ τὸ δικό του.

Φαινόταν εὐτυχισμένος.

—Μήπως ἄλλαξες γνώμη; τὴ ρώτησε.

—Ὅχι, εἶπε κάπως ξερά ἡ Τζούλια.

—Ὁ Ζάν τὴν ἔπῃρε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τῆς εἶπε:

—Τότε ἔχω κάτι νὰ σοῦ προσφέρω:

Καί, θγάζοντας μιά κομπὴ θήκη ἀπὸ τὴν τσέπη του, τῆς τὴν ἔδειξε μὲ περηφάνειαν, ἐνῶ οἱ διαβάτες τοὺς ἔβλεπαν, καὶ εἶπε:

—Κύτταξε...

—Ἡ Τζούλια κατάλαβε: ἦταν ἓνα δαχτυλίδι.

—Ὡ! πόσο εἶσαι καλός! εἶπε.

Μὰ ἔνοιωθε μεγάλη ἐπιθυμία νὰ κλάψῃ.

Τί ἀνόητη πού ἦταν.

Τὴν παρέσυρε σ' ἓναν πῶς ἡσυχο δρόμον καί, σφίγγοντάς τῆς

(Συνέχεια στὴ σελίδα 45)

Τὸ πρόσωπον τοῦ Ζάν εἶχε πῶς σοβαρὴ ἐκφρασί ἀπὸ ἄλλοτε.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 38)

Μά το αίσθημα της φιλαργυρίας υπερίσχυσε τέλος στην ψυχή του μελλοθανάτου, ο οποίος, κλείνοντας απότομα το κουτί του, επρόσθεσε:

—Θά δώσω στον κ. Τυμπέφ τό... χέρι μου για να τον συγχάρω για την τιμιότητά του.
Καί τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι του!

* * *

Ο λόγιος Μπωτρού, ένας από τους πρώτους Γάλλους ακαδημαϊκούς, ήταν πολύ πνευματώδης, δηκτικώτατος μάλιστα στις σατυρές του. Συνήθιζε όμως να σατυρίζη τους πιο ισχυρούς άρχοντας, ως ότου μια μέρα την έπαθε άσχημα.

Ο δούξ ντ' Επερνόν, μανιασμένος έναντιόν του για ένα σατυρικό επίγραμμα που είχε σκαρώσει έναντιόν του, έβαλε έναν υπηρέτη του, ο οποίος τον παραφύλαξε και τον έκανε σε κακά χάδια από τις μαγκουριές.

Επειτα από μερικές βδομάδες, ο Μπωτρού, στηριζόμενος σε μια μαγκούρα, πήγε στο παλάτι.

—Έχετε ρευματισμούς; τον ρώτησε η βασίλισσα Άννα η Αυστριακή.

—Όχι, απάντησε ο Μπωτρού.

—Τότε, γιατί κρατάτε μαγκούρα;

—Θά σάς τὸ ἐξηγήσω αὐτό, ἐγώ, Μεγαλειοτάτη, εἶπε, ἐπεμβαίνοντας στὴ συζήτησι ὁ πρίγκηψ ντὲ Γκεμενέ, ὁ ὁποῖος ἤξερε τὸ πάθημα τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ. Ὁ Μπωτρού κρατᾶει μαγκούρα, ὅπως ὁ Ἅγιος Λαυρέντιος κρατᾶει τὴ σχάρα, ὅπου τὸν ἔψησαν. Εἶνε τὸ σύμβολον τοῦ... μαρτυρίου του!

* * *

Μία μέρα, στο κυνήγι, ο βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Ἑρρίκος ὁ β', παρασυρόμενος ἀπὸ τὸ πάθος του, ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἀκολουθίας του. Καθὼς λοιπὸν πῆγαινε νὰ τοὺς ξανασυναντήσῃ, εἶδε ἕναν χωρικό. Τὸν ἐφώνασε καὶ ὅπως συνήθιζε νὰ κάνῃ μὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ, ἔπιασε συζήτησι μαζὺ του.

—Ὁ βασιλεὺς Ἑρρίκος κυνηγᾷ μέσα στὸ δάσος καὶ θὰ ἤμουν αὐτοῦ, ἂν τὸν ἔβλεπα, τοῦ εἶπε, σὲ κάποια στιγμή ὁ χωρικός, ὁ ὁποῖος δὲν τὸν εἶχε ἀναγνωρίσει.

—Α! θέλεις νὰ δῆς τὸν βασιλεῖ, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἑρρίκος. Τότε ἀνέβασε πίσω μου, ἀπάνω στὸ ἄλογό μου καὶ θὰ σὲ πᾶω στὸ μέρος, ὅπου θὰ συναντηθῶ μὲ τοὺς εὐγενεῖς τῆς ἀκολουθίας του καὶ, ὅπου θὰ μπορέσῃς νὰ τὸν δῆς...

—Μὰ πῶς θὰ τὸν ἀναγνωρίσω; ρώτησε ὁ ἀγαθὸς χωρικός.

—Τίποτε πὶὸ ἀπλό... Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ κυττάξῃς... Ὅλοι θὰ θγάλουν τὸ καπέλλο τους μπροστὰ του καὶ μόνο αὐτὸς θὰ τὸ κρατῇ στὸ κεφάλι του.

Σὲ λίγο ὁ Ἑρρίκος κι' ὁ χωρικός συνάντησαν πράγματι τοὺς εὐγενεῖς τῆς βασιλικῆς ἀκολουθίας, οἱ ὁποῖοι ἔθγαλαν ὅλοι τὰ καπέλλα τους μπροστὰ στὸν ἡγεμόνα τους.

—Λοιπὸν, εἶσαι εὐχαριστημένος; Εἶδες τὸν βασιλέα; ρώτησε ὁ Ἑρρίκος, γυρίζοντας πρὸς τὸν χωρικό.

—Εἶδα πῶς ὅλοι ἔθγαλαν τὰ καπέλλα τους, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Μονάχα ἐσὺ κι' ἐγὼ τὰ κρατήσαμε στὸ κεφάλι μας. Κάποιος ἀπὸ τοὺς δυὸ μας θᾶναι ὁ βασιλεῖς.

—Αφοῦ εἶν' ἔτσι, ἴσως νᾶσαι σύ, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἑρρίκος, ξεσηκώνοντας σὲ δυνατὰ γέλια.

ΕΝΑ ΠΑΝΑΚΡΙΒΟ ΔΩΡΟ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 20)

καίρι πού τὴν εἶχε γνωρίσει στὸ Μπιαρριτς ἦταν ἀπὸ τὰ ὠραιότερα στολισμάτα τοῦ σαλονιοῦ τῆς.

Ἡ δυὸ φίλες φλυάρησαν λιγάκι, ὅταν ξαφνικὰ τὰ μάτια τῆς Σόνιας καρφώθηκαν στὸ δαχτυλίδι πού φοροῦσε ἡ Ζερμαίν.

—Θαυμάζετε τὸ δῶρο τοῦ ἀνδρός μου; ἔκανε μὲ ἀφέλεια ἡ γυναῖκα τοῦ Πιέρ.

—ὦ, εἶπε ὑπέροχο! τῆς ἀπάντησε ἡ Σόνια χλωμιάζοντας. Ἀλήθεια μπορῶ νὰ δῶ τὸν ἄρρωστό μας;...

Ἡ Ζερμαίν τὴν πέρασε στὸν κοιτῶνα τοῦ Πιέρ κι' ἔφυγε μὴ στιγμή, γιὰ νὰ φροντίσῃ γιὰ τὰ γιατρικά του. Ἡ Σόνια τότε θρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ κάνῃ στὸν φίλο τῆς μὴ ἄγρια σκηνή. Δὲν συλλογιζόταν τίποτε ἄλλο, οὔτε τὴν υγεία του, οὔτε τὴν ἡσυχία του, παρὰ μόνο τὸ δαχτυλίδι. Κι' ἔξαλλη ἀπὸ θυμὸ τοῦ δῆλωσε μὲ περιφρόνησι ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τολμήσῃ νὰ ξαναπατήσῃ στὸ σπίτι τῆς. Ὁ Πιέρ προσέθηκε νὰ ἐξηγηθῇ, νὰ τῆς πῇ τί εἶχε ὑμῆθι, μὰ ἡ Σόνια δὲν ἄκουγε τίποτε. Κι' ἐκεῖνος τότε στενοχωρήθηκε τόσο, ὥστε ἄναψε πάλι ἀπὸ τὸν πυρετό.

Ὅταν γύρισε ἡ Ζερμαίν τὸν θρῆκε μόνο. Ὁ Πιέρ τότε μετανιωμένος, πῆρε τὸ χέρι τῆς, τὸ φίλησε τρυφερὰ καὶ τῆς εἶπε μὲ ἀληθινὸ ἔρωτα!

—Ζερμαίν, ἀγάπη μου, τί ὡμορφα πού σοῦ πᾶει αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι!...

Επειτα, ἔκλεισε τὰ μάτια του κι' ἔγειρε νὰ ἡσυχάσῃ, κάνοντας ὅρκο πῶς δὲν θὰ ἀπατοῦσε ποτὲ τὴν ἱδανικὴν του γυναῖκα.

ΑΓΑΠΗ... ΑΓΑΠΗ...

(Συνέχεια έκ της σελίδος 40)

πιὸ δυνατὰ τὸ μπράτσου, τὴν ἔκανε νὰ σταθῇ.

—Θέλεις νὰ τὸ δῆς; τὴ ρώτησε.

—Ναί.

Ὁ Ζὰν ἄνοιξε τὴ θήκη: ἀπάνω στὸ ἄσπρὸ θελοῦδο ἔλαμπε τὸ μεγάλο μπριλλάντι τοῦ δαχτυλιδιοῦ πού φαινόταν τόσο ὠραῖο καὶ τόσο πολὺτιμο, ὥστε ἡ Τζούλια κατασυγκινήθηκε.

—ὦ! εὐχαριστῶ! τραύλισε.

Σὲ λίγο τὸν ρώτησε μὲ κάποια ἀγωνία στὴ φωνή τῆς.

—Ποῦ θὰ πᾶμε;

—Ὁπου νᾶνε... τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος θιαστικά. Στὸ χθεσινὸ ρεστωράν... ἂν σοῦ ἄρεσε... Τί λές;

—Δὲν ἤθελε νὰ τὴν πᾶῃ στὸ σπίτι του. Τώρα ἡ Τζούλια ἤξερε τὸ γιατί: ἦταν ἐκεῖ ἀκόμα ἡ Μελανία καὶ φοβόταν μήπως μάθῃ ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀλήθεια. Ποῦ νὰ φαντασθῇ ὅτι ἡ Τζούλια τὰ ἤξερε πειὰ ὅλα;

Δέχθηκε νὰ πᾶνε στὸ ρεστωράν...

Ἐνας γλυκὸς πόνος γλυστροῦσε τώρα στὴ μελαγχολία τῆς... Σ' αὐτὸ εἶχε συντελέσει λίγο τὸ δῶρο τοῦ δαχτυλιδιοῦ... μὰ περισσότερο αὐτὸς ὁ ἴδιος.

Σφίχτηκε κοντὰ του καὶ τοῦ εἶπε:

—Κάνεις τρέλλες γιὰ μένα...

—Ὅ,τι κι' ἂν κάνω, πάντα θὰ εἶνε λίγο, τῆς ἀπάντησε.

—Ἀργότερα θὰ γίνωμαι πιὸ λογικοί, ξανᾶπε ἡ Τζούλια.

—Ναί... ναί... τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος.

—Καὶ ξέρεις τί σκέφθηκα; ἔκανε ἡ Τζούλια.

—Ὅχι...

—Ναί, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνη πολὺ γρήγορα, μὲ κάποιο λαχάνισμα στὴ φωνή τῆς. Νά, ἂν δὲν ἔχῃς καμμιά ὑποχρέωσι νὰ κρατήσῃς τὴ Μελανία.

—Νά κρατήσω τὴ Μελανία; ξανᾶπε ἐκεῖνος καχύποπτα.

—Ναί... τέλος πάντων... ἂν σὲ ἀφήσῃ καὶ φύγῃ μὴ μὲρα... δὲν θὰ ἔχουμε ἀνάγκη νὰ τὴν ἀντικαταστήσουμε... τώρα πού θὰ εἶμαι ἐγὼ στὸ σπίτι σου.

Τὰ εἶπε ὅλ' αὐτὰ μὲ κομμένες φράσεις.

Καὶ περίμενε τώρα, μὲ καρδιά πού χτυποῦσε δυνατὰ τὴν ἀπάντησί του...

Κόντευαν πειὰ στὸ ρεστωράν...

Τότε ἐκεῖνος ὕψωσε τοὺς ὤμους του ἀδιάφορα.

Αὐτὴ ἡ κίνησι δὲν ξέφυγε τῆς Τζούλιας, ἡ ὁποία τὸν κύτταζε κρυφά.

Τέλος, ὁ Ζὰν εἶπε μὲ τόνο περιφρονητικό:

—Ε! ἔχουμε καιρὸ νὰ τὰ συλλογιστοῦμε αὐτά!

Πόσο αὐτὴ ἡ φρασούλα, χθὲς ἀκόμα, θὰ τὴ γοήτευε καὶ πόσο θλιβερά ἀντηχοῦσε τώρα!

Ὡστε ἔτσι λοιπόν... Γι' αὐτὸ, γι' αὐτὸ τὴν παντρεόταν!...

Ἡθελε νὰ ἔχῃ κοντὰ του μὴ γυναικα πού θ' ἀντικαθιστοῦσε ἐπαξίως τὴν ὑπέρειρά του...

JEANNE MAXIME — DAVID

Ο ΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΣΕΝΙΟΡ ΠΕΡΕΖ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 11)

νὰ μὴν ἐκθέσῃ τὴν ὑπόληψι τῆς ἀγαπημένης του Κοντσιτας.

Ὁ Δὸν Μιγκουέλ, ξεκινώντας ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀνακάλυψη, κατάρθωσε γρήγορα νὰ σκίσῃ τὸ πέπλο τοῦ μυστηρίου πού σκέπαζε αὐτὸ τὸ ἔγκλημα. Ἐμαθε ὅτι ἡ ὡμορφὴ Κοντσιτα ἦταν ἄλλοτε φίλη μὲ τὴν κόρη τῆς σενιόρας Ἀλθαρέζ κι' ὅτι ξαφνικὰ εἶχαν μαλλώσῃ. Ἡ αἰτία ἦταν ὁ Ἀλφόνσο Περὲζ. Ἀπὸ τὴ μέρα πού ἡ κόρη τῆς σενιόρας Ἀλθαρέζ ἔμαθε ὅτι ὁ Ἀλφόνσο ἦταν ἐρωτευμένος μὲ τὴν Κοντσιτα, ἔκοψε κάθε σχέσι μαζὺ τῆς καὶ ἄρχισε νὰ τρέφῃ κι' αὐτὴ καὶ ἡ μητέρα τῆς ἕνα ἄσπονδο μῖσος γιὰ τοὺς δυὸ ἐρωτευμένους...

Ὁ Δὸν Μιγκουέλ δὲν ἤθελε νὰ μάθῃ περισσότερα. Ἐπισκέφθηκε ἀμέσως τὴ σενιόρα Ἀλθαρέζ, τῆς εἶπε καθαρά ὅτι θεωροῦσε κι' αὐτὴ καὶ τὴν κόρη τῆς ὡς ἐνόχους τοῦ φόνου τοῦ Περὲζ καὶ κατόπιν ὑπέβαλε ὅλους τοὺς ὑπηρέτες τῆς ἐπαύλειος σὲ μὴ διεξονυχιστικὴ ἀνάκρισι. Ἐτσι κατάρθωσε νὰ ἐξακριβώσῃ ὅτι τὴ νύχτα τοῦ φόνου, ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς, ὁ ἱπποκόμος Ἀνχέλο εἶχε λείψῃ ἀπὸ τὴς ἑντεκα ὡς τὴ μὴ μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Ὁ Ἀνχέλο συνελήφθη καὶ ἐπειδὴ δὲν μπόρεσε νὰ ἀποδείξῃ τὸ ἄλλοθι, ὡδηγήθηκε στὸ δικαστήριό ὡς δολοφόνος τοῦ σενιόρ Περὲζ. Ἐκεῖ τότε, ὁ ἱπποκόμος αὐτὸς ἀπεκάλυψε ὅτι εἶχε δολοφονήσει πράγματι τὸν βαθύπλοιο τοῦ ἀποκτήμονα, ὅπως τοῦ εἶχε ὑποδείξει ἡ σενιόρα Ἀλθαρέζ, γιὰ νὰ ἐνοχοποιήσῃ ἐκεῖνη μὲ τὴς ψεύτικες πνευματιστικὲς ἀποκαλύψεις τὸν νεαρό Ἀλφόνσο, τὸν μόνο κληρονόμο τοῦ βίου του, πού εἶχε ἀρνηθῇ τὸν ἔρωτα τῆς κόρης τῆς.

Ἡ δίκη αὐτή, ἐπὶ τρεῖς ὁλόκληρες μέρες εἶχε ἀνυστατώσει τὸ Μπουένος Ἀἶρες. Ὅσο ἰα τὸν Δὸν Μιγκουέλ, μὲ τὸν θαλαμῶ τοῦ αὐτὸν ἐγίνε δημοφιλέστατος καὶ ἔφθασε γρήγορα ν' ἀναλάβῃ, ὅπως τοῦ ἄξιζε, τὴν διεύθυνσι τῆς Αστυνομίας.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ ΜΑΡΤΙΝΕΖ